

2004. Yule - VI. évfolyam 8. szám

A Yule titka a legmélyebb sötétség rejtekében felgyúló szikra.

Mindenkinek kellemes megújodást kívánunk!

A főszerkesztő: Osara LaMort

Tartalomjegyzék

Gondolatok a tündérek mibenlétéről - a 2004-es Litha fesztivál versenyyőztes előadása

A Wicca és a mágia

Légzésgyakorlatok

Ódhinn, az Ázok királya

A csikunggolyók

Az alkímia titka: a V.I.T.R.I.O.L.

Áttekintés a görög istennő- és istenhármaságokról

Fáistine - A druidák jóslási módszerei

A Visconti-Tarot története 1. rész

Könyvajánló: Napút az istenekhez

A hónap filmajánlója:
Az Álmosvölgy legendája

A hónap zeneajánlója:
Diary of Dreams: Bird Without Wings

Gondolatok a tündérek mibenlétéről

a 2004-es Litha Fesztivál versenyyőztes előadása

A tündérekkel kapcsolatban rengeteg az információ, de általánosságban egy nagy káosz az egész. Senkit nem szeretnék azzal untatni, hogy néphagyományokat soroljak fel. Nem mintha nem volnának érdekesek, de bárki elolvashatja őket a megfelelő könyvekben. Sokkal inkább arról szeretnék írni, hogy mik a tündérek és egy kicsit átláthatóbbá, ésszerűbbé tenni a velük kapcsolatos képet. Többféle elmélet létezik erről (ezek nagyrészt megtalálhatóak: Yliaster Daleth: Tündérek hagyatéka c. könyvében).

Az egyik a kereszténység első századaiban alakult ki. E szerint a tündérekben azoknak a pogányoknak a lelke él tovább, akik nem követtek el halálos bűnöket, ezért nem kerültek a Pokolba, de a Mennybe se juthattak, mivel nem voltak megkeresztelve.

Egy másik keresztény elmélet szerint, melyet később az Inkvizíció terjesztett előszeretettel, a tündérek bukott angyalok. Mikor Lucifer fellázadt sokan csatlakoztak hozzá az angyalok közül, de nem voltak egyformán bűnösök, nem kerültek mind a Pokolba. Akik nem voltak elég jók a Mennyhez, de elég rosszak se a Pokolhoz a mi világunkban maradtak tündéerként. (Ezzel kapcsolatban megjelent Csigás Gábor: Menny és Pokol közt harmadik c. írása az Ars Magica novelláskötetben).

Margaret Murray angol egyiptológus szerint: az új-kőkori Európa nyugati vidékeit kis termetű, sötét bőrű emberek lakták, akik a terjeszkedő indogermán törzsek előtt a Brit-szigetekre menekültek. Mikor a kelták itt is megjelentek, olyan nehezen megközelíthető helyekre húzódtak vissza, amelyeket a hódítók még sokáig elkerültek. Feltételezések szerint fűvel benőtt tetejű, dombszerű közösségi kunyhókban éltek. Ezeket a dombokat nevezik "sidhe"-nek és

innen ered "a dombok kicsiny népe" elnevezés, amit a tündérekre használnak. A kis termetű domblakókat félelemmel töltötték el a hódítók vasfegyverei, így terjedt el Európa-szerte az az elképzelés, hogy a tündérek irtóznak a vastól és bármilyen vasból készült tárgy alkalmas az elijesztésükre.

A maguk fegyverei közül a legveszedelmesebbek apró kőhegyű nyilak voltak ezek egyébként csak kicsi sebeket ejtettek, de a nyílhegyeket halálos méreggel kenték be. Ez elég élénken megmaradt a nép emlékezetében: valószínűleg innen ered a régi angolok irracionális rettegése a tündérek mágikus nyilaitól. Egy érdekesség: Anglia több múzeumában is őriznek kovakő nyílhegyeket, amelyeket mindenki ("elf bolts") "tündérnyilak"-nak nevez.

Modern felfogás szerint a tündérek olyan lények, akik erősen kötődnek a természethez, úgy is mondhatnám, hogy "természeti szellemek", bár ez nem teljesen helyes kifejezés. Mikor az emberek eltávolodtak a világ spirituális síkjától és az anyag felé fordultak, elveszítették velük a kapcsolatot és szinte csak babonák, mesék őrzik emléküket. Nem "haltak ki", hanem amikor látták, hogy megváltozott a világ és az ő népük nem tud alkalmazkodni hozzá, átköltöztek egy másik síkra (ezzel kapcsolatban érdekes gondolatokat olvashatunk Tolkien: A szilmarilok c. könyvében).

Magam a két utóbbi lehetőség keverékét tartom a legelfogadhatóbbnak. Tehát: a régészeti kutatásokat semmiképpen nem lehet figyelmen kívül hagyni. Úgy gondolom, hogy az emberek emlékezete és meséi összemosták a valaha élt apró, dombokban lakó emberek képét a szintén kis termetű, mágikus hatalommal bíró, természethez közel álló tündérek fogalmával. Ez a kettő erősen hatott egymásra és minél több információ cserélődött róluk, annál inkább összekeveredtek.

Ez, a már amúgy is zavaros, kép a középkorban még kuszább lett, ekkor vegyítették a tündérek fogalmát a boszorkányokéval. Ennek valószínűleg az volt az oka, hogy sok boszorkánysággal vádolt személy azt vallotta, hogy mágikus tudását tündérektől kapta.

Az is érdekes, hogy a róluk kialakult kép mennyire különböző kultúránként, vagy egy adott kultúrán belül is! Magyarországon és a környező országok nagy részében leginkább tartottak tőlük. Nálunk, pl. a "Szépasszonyok" elnevezést használták rájuk (hiszen a nevüket tudomásom szerint mindenhol óvakodtak kimondani). Betegségeket okoztak, megrontottak embert, állatot, tévútra csaltak utazót, elváltották a gyermeket, stb. Ugyanakkor sokszor esik szó arról is, hogy ők tanítják az embereknek a gyógyfüvek használatát.

Ehhez Angliában-Írországban társul az is, hogy a tündérek termékenységet hoznak a földnek és beavatják a kiválasztottakat a mágia titkaiba. Itt inkább az a jellemző felfogás, hogy csak akkor okoznak kellemetlenséget, ha az emberek - általában akaratlanul - gondot okoznak nekik. Ilyenek lehetnek például a "tündérbetegségek", amelyek olyan tündérek átkai, akikre pl. ráléptek vagy kedvenc helyüket tiporták le vagy még ezer módon lehet őket megsérteni. Az

emberek ezért babonás félelemmel igyekeznek elkerülni az általuk gyakran látogatott helyeket. Ezek közé tartoznak az év bizonyos napjain az ún. "tündérösvények". Egyes helyeken így hívják a Ley-vonalakat, amelyek, mint tudjuk a földet behálózó energiacsatornák. A tündérek napfordulók és nap-éjegyenlőségek idején ezeken az energiaösvényeken vándorolnak. Az év más napjain is találkozhatunk velük, de nem ilyen sokukkal egyszerre. Kedvelik az energiaközpontokat, általában, ha átjönnek ebbe a világba, ezek körül gyülekeznek. Gyakran az átjárók a mi világunk és az övék között szintén ilyen energiaforrásoknál vannak.

Az ő világuk néhány dologban különbözik a miénktől. A természet törvényei nem feltétlenül érvényesülnek, pl. az évszakok nem mindig következnek logikusan egymás után. Az ösvények öletszerűen nem ugyanoda vezetnek, a tájékozódás iránytűje a vágy és az akarat. Bizonytalan ember, aki nem tudja hová szeretne eljutni, könnyen eltéved.

Arról is sok történet szól, hogy akik beléptek a tündérek birodalmába esetenként hetekkel, vagy akár évtizedekkel később kerültek elő, miközben ők úgy élték meg, hogy sokkal rövidebb idő telt el. A tündérekkel kapcsolatban sajnos elég siralmas kép él a mai emberek fejében. Ez leginkább a meséknek köszönhető, amik jóságos, szép és elég bárgyú apró lepkeszárnyú lényeknek mutatják be őket. Leginkább a helyes kis virágtündér és a kívánságot teljesítő jó tündér szerepében tündökölhetnek. Hímneműekről szinte szó sem esik. Biztos ezeknek is van valós alapjuk, hiszen sok fajtájuk van ujjnyi magastól az embermagas, emberszerű szárnyatlanig.

Ez egy érdekes kérdés: mi számít tündérnek? Az angol nyelv minden "aprónépet" egy kalap alá vesz és "sidhe"-nek vagy "fairy"-nek nevez. Ugyanakkor van minden fajnak külön neve. Így van pl. elf, ami az előbb említett embermagas fajta, pixie, ami tudomásom szerint rovar- (nem feltétlenül lepkeszárnyú) "virágtündér"-féle. De ide sorolják még a trollt (ami kb. fél-egy méter magas manó, amivel a svéd gyerekeket riogatják), a koboldokat, sellöket, gnómokat, törpéket,

tehát minden legendás lényt (ami nyomokban emberre emlékeztet). Emiatt a köztudatban összekeveredtek, ezért gondolom, hogy nem ártana rendet tenni.

Tehát a végkövetkeztetés: álláspontom szerint tündér (fairy) névvel csak az emberhez leghasonlóbbakat kéne illetni. Minden más az aprónép, legendás lény, elementál stb. kategóriába kéne, hogy kerüljön. Próbáltam pontos meghatározást találni arra, hogy mik is valójában, de nem találtam és mástól sem hallottam. A tündérek, akárcsak az emberek, egy faj, egy létforma és épp olyan változatosak is, mint mi.

A Wicca és a mágia

A Wicca elsősorban vallás. Olyan hit, amely a világ egyensúlyát és természeti erőit tiszteli. Erőteljesen összpontosít arra, hogy az ember újra megtalálhassa a természettel való harmóniát és egységet. Ily módon maga a Wicca a "lélek eszköze". Mint minden más vallás, a Wicca is arra keresi a választ, hogy hol az ember helye a világban, és mi a célja.

Ezzel szemben a mágia számomra két dolgot jelent. Eszmei síkon gondolatrendszert, filozófiát; fizikai síkon pedig ezen rendszer megnyilvánulása a rituális mágia. (Itt most a széles értelemben vett fogalomra gondolok, tehát mindenféle mágiaformát ide vehetünk, melynek van bármilyen, fizikai szintű eszközrendszere és "cselekvése".)

A vallás és a mágiagyakorlat tehát összefonódik a szertartásokban, de eszmeileg elkülönül. A wiccánusok természetesen szertartásaikban használnak ősi mágiaelemeket, melyek mindig is jellemzői voltak minden vallásgyakorlatnak - nem sorolhatjuk azonban a Wicca vallás részéhez azokat a mágiaelemeket, melyek nem tartoznak szorosan a rituálékhoz. A Wiccák ennek ellenére - mivel a természet erőinek tisztelete révén magát a mágiát is elfogadják létezőnek - általában a liturgiákhoz kötődő formulákon kívül is foglalkoznak különböző

mágikus ismeretek szerzésével és felhasználásával. Ezek azonban már nem feltétlenül részei magának a vallásnak, hanem egy egységes, ősi tudás részei és származékai, melynek számtalan formája ismeretes.

A ceremóniák általában szerves részét képezik a vallásoknak; elég, ha belegondolunk a kereszténység eukarisztikus liturgiáiba, vagy akár a sámánok esőidéző szertartásaiba - igen sokszínű és változatos elemeket tartalmaznak. Ezek alapja a szimbolizmus: a bor és az ostya ugyanúgy a vér és a hús megtestesítője, mint a Wicca ünnepeken használatos bor és sütemény.

A Wicca szertartások lényeges eleme az előbb említett áldozat mellett az energiák áramlása a körön belül, melynek célja általában energiaküldés azoknak, akik segítségre szorulnak, személyenként és átvitt értelemben is (mint a Földanya). Emellett a rítusok szép számmal tartalmaznak hermetikus elemeket is. Ugyanakkor a wiccánusoknak nincs szüksége bonyolultabb, összetettebb szimbólumrendszerre a vallás gyakorlásához. A hithez ebben a formában nem szükséges - a tudás felfedezése a hitnek nem része, hanem opcionális kiegészítése.

A Wicca és a hermetikus mágia összefonódására az első nyomokat a középkorban lelhetjük fel. Aradiát, a boszorkányok istennőjét a Wiccák a Holdistennő egyik aspektusaként tisztelik. Az ő kilétére szorgos kutatásokat végeztek az antropológusok. Úgy vélik, hogy több, létező és mitológiai személy összefonódásából jött létre legendája. Többek között egy valaha élt, neves boszorkány, bizonyos Milánói Guglielma históriája is átszínezi alakját. Valódi neve Blazena Vilemina hercegnő volt, aki 1210-ben született. Milánóban 1260. környékén tűnt fel, "közönséges ruhákba öltözötten". Nemesi származása miatt mind a Visconti, mind a Torriani családból számos követője akadt. A Guglielmita csoportnak Maifreda da Pirovano lett a vezetője.

Ami a hermetikus mágiával való közösséget illeti, igen érdekes, hogy az 1450-ben megjelent Visconti Tarot Főpapnő lapján a mai napig az ő portróját láthatjuk. Épp ugyanezen Tarot Mágus lapján tűnik fel először a négy alap eszköz, mely a hermetikus mágia fő kellékeit képezi: a kard, a pálca, a tör és a pentákulum.

Az őrtornyok nyomán járva többek között etruszk forrásokat találhatunk. A korai csillagkultuszokban négy állócsillagnak különös jelentőséget tulajdonítottak. Ezek a "királyi" csillagok uralták az ég négy negyedét, és a négy évszakot. Kelethez és a tavaszhoz tartozott az Aldebaran, Délhez és a nyárhoz Regulus, Nyugathoz és az őszhöz Antares, és Északhoz és a télhez Fomalhaut. Ezek a csillagok, mint az Ég és a Föld őrzőszellemei is megtestesültek. A négy égtáj őrzőszellemei: Keleten Alpeno, Délen Settrano, Nyugaton Meana, Északon pedig Taga. Összefoglaló nevük az etruszk vallás továbbélésében Grigori, azaz Őrzők. Ők védik az átjárót a fizikain túli síkokra, a mítosz szerint a csillagok pedig nem mások, mint az Őrzők tábortüzeinek távoli fényei. Ezek a lények védik a mai itáliai természetben a varázskör négy "sarkát" is a rituálék során.

A négy elem megidézése középkori forrásokban is felbukkan: a Francesco Guazzo által szerkesztett Compendium Meleficarum-ban (1609) azt olvashatjuk, hogy az itáliai boszorkányok különböző erők szellemeivel kommunikálnak, melyek tüzes, levegős, földes és vizes attribútumok. Ugyancsak Guazzo művében találhatunk illusztrációkat ezen csoportok által használt varázskörökről is.

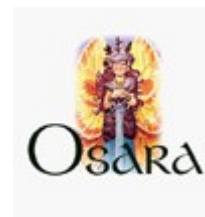
Az őrzőket idéző pentagramokkal hívják a ceremóniák során. Jelenleg a legrégebb, pentagramot ábrázoló gyűrűlet i.e. 525-ből származik, Crotonából (Olaszország - Pithagorasz tevékenységének egyik fő városa). Érdekes egyébként, hogy Gerald Gardner Új Erdő coven saját magát a Crotona Követőinek nevezte.

Horáciusz, az ókori római költő i.e. 30 körül említi Canidia történetét. Ebben beszél a Libros Carminum nevű írásról, mely az ókori boszorkányok titkos könyve volt, s melynek egyik varázsigéje "lehetővé teszi a Hold lehúzását az égből". Ezt a hagyományt máig őrzi az egyik legismertebb Wicca "varázslat".

A Wicca ceremonális mágia az itáliai hagyományok mellett a görög forrásokat is felhasználta. Az ünnepek sok eleme rendkívül emlékeztet a régi, görög szertartásokra - gondoljunk csak Artemisz Aplheia, Afrodité ünnepeire, a Hekaté-kultuszokra, vagy akár az eleusiszi misztériumokra.

A mediterrán területek mellett a másik jelentős forrása a Wicca mágia kialakulásának a kelta és angolszász vonal. Innen származnak az ünnepek nevei és az év körének képzete (bár tegyük

hozzá, hogy más neveken, de hasonló időszakokban szerte a világban ünnepelték a napfordulókat, napéjegyenlőségeket és természeti ünnepeket).

Légzésgyakorlatok

A légzésről általában

A legtöbb ősi kultúrában a lélegzetnek igen fontos szerepe volt. A lélek szó sok ősi nyelvben megegyezik a lélegzet szóval (pl a szanszkrit prána, vagy az óír ainm szó esetében). A légzéssel foglalkozó rendszerek általában három légzésfajtát különítenek el, attól függően, hogy az a tüdő mely régióját tölti fel elsősorban levegővel. Ezek:

- a tüdő alsó régióját feltöltő hasi légzés, mely elsősorban a szakrál- és a napfonatcsakrát energetizálja,
- a középső régiót feltöltő mellkasi vagy bordalégzés, mely a szívcsakrát tölti fel,
- a felső régiót feltöltő kulcsfontlégzés, mely pedig a torokcsakra tartozik.

Ebben a sorrendben a három légzéstípus megfeleltethető a világ hármass felosztásának, mint fizikai, asztrális és mentális rész. A gondolatot továbbvive az ideális belégzés (melyben mindhárom tüdőregió telítődik, még hozzá alulról felfelé) szimbolizálja a gyermek fejlődésének sorrendjét a születéstől az érett, felnőtt személyiség kialakulásáig, míg az ideális kilégzés (mely szintén alulról felfelé történik) megegyezik a csakrák és a tudatszintek felbomlásának sorrendjével a halál pillanatában. Így válik a légzés az élet és halál misztériumának szimbólumává.

Néhány légzésgyakorlat (kezdőknek és haladóknak egyaránt)

Általánosan igaz mindegyik gyakorlatra, hogy nem szabad erőltetni. Sokkal fontosabb, hogy lazán, nyugodtan vegyük a levegőt, minthogy mindent pontosan csináljunk. A testünk ugyanis jobban tudja, hogy mi a jó neki.

Érdeemes ülve végezni a gyakorlatokat, a legjobb a lótuszülés, de megteszi egy egyszerű szék is (az ideális magasság, ha egyenes tartással, teljes fenékkal a széken ülve, a combok párhuzamosak a talajjal). A gyakorlatok alatt húzzuk ki magunkat, egyenesítsük ki gerincünket, de tartásunk maradjon laza. Ha egy gyakorlat alatt kellemetlen érzés alakul ki, akkor inkább hagyjuk abba, vegyünk néhány mély lélegzetet és esetleg utána folytassuk. És most akkor maguk a gyakorlatok.

A légzés megfigyelése:

A gyakorlat egyszerű. Ülünk le, és hagyjuk, hogy légzésünk megnyogodjon. Ne akarjuk

befolyásolni, ha ritmust vagy intenzitást vált, ne akadályozzuk, csak figyeljük meg. Ez a gyakorlat jó bemelegítés a többihez, mert segít lenyugodni, letenni a környezet problémáit. Ha egy gyakorlat során megerőltetve érezzük magunkat, akkor pihenésképpen lehet 1-2 percig ezt a gyakorlatot csinálni, majd újból kezdeni, amivel foglalkoztunk. Meditációs gyakorlatok előtt is kiváló ráhangolódás.

Váltott lélegzés:

Jó hatással van a légutak és a teljes energiarendszer tisztaságára, emellett élénkítő, ébresztő hatású. Lényege, hogy először a jobb orrlyukat befogva lélegzünk be, majd a bal orrlyukat befogva a jobbat pedig elengedve a jobb orrlyukon lélegzünk ki. Majd a jobb orrlyukon be és a balon ki. Ez a gyakorlat energetikai szempontból az Ida és a Pingala fonadék feltöltésére szolgál.

Hasi lélegzés és pontnézés:

A gyakorlat célja a lélegzetvétel hosszának elnyújtása. Ülünk le meditációs pózba, vagy egy székre. A fejünket kissé billentsük előre, a szemek tekintsenek előre és lefelé. Válasszunk ki egy valódi vagy képzeletbeli pontot, az egész gyakorlat alatt csak azt nézzük. Belégzés közben számoljunk el ötig, minden szám tartson körülbelül egy másodpercig. Tartsuk bent a levegőt egy-két másodpercre, majd újból ötig számolva lélegezzünk ki.

Mind a belégzés, mind a kilégzés legyen folyamatos, ne legyenek benne szakadások, ne hitelen kezdődjön és ne is hirtelen végződjön. Csináljuk ezt pár percig. Ha már könnyedén tudjuk tartani a öt másodperces be- és kilégzést, akkor emeljük ezt a számot hatra, hétre, és így tovább. A végcél, hogy egy per alatt csak 3 be- és kilégzés történjen.

FONTOS! Ne erőltessük a gyakorlatot, ha légszomjunk támad, akkor inkább hagyjuk abba.

Kígyólélegzés:

Ülünk le a már leírt módon, lazítsuk el magunkat. Kezeink az energia mudráját formázva (a hüvelyk-, mutató és középső ujjak összeérintve, a gyurus és kisujjak kinyújtva) pihenjenek a combjainkon. Lélegezünk be a orrunkon keresztül kis adagokban a hasunkba, tartsuk bent pár pillanatig, majd enyhén böffentve lélegezzünk ki. Ez a gyakorlat jó hatással van a gyomorbántalmakra, emésztési zavarokra.

Regeneráló lélegzés:

A pontnézéshez hasonló gyakorlat. Ülő vagy fekvő pózban hunyjuk le szemünket, majd kezdjük el lélegezni. A belégzés történjen az orron keresztül, miközben lassan háromig számolunk. Majd lélegezzünk ki a szánkron át, ismét háromig számolva. Érzés szerint a légzést kezdjük el nyújtani. Először négyig, ötig, hatig számoljunk, majd folytassuk tovább egészen tízig.

Ne sietessük a dolgot, ha kellemetlen, akkor tartsunk inkább kis szünetet, ezalatt hagyjuk lélegzetünket magától áramolni, majd kezdjük előlről. Hagyjunk elég időt a szervezetünknek, hogy megszokja a gyakorlatot.

Ódhinn, az Ázok királya

A germán Wodan (Wotan), az angolszász Woden és a kelta Gwydion megfelelője. Neve a hét harmadik napjának nevét adja a mai germán területeken.

Ódhinn az Ázok királya, Észak ura, az istenek atyja, az ég és föld, a levegő és a víz birtokosa, a halál és a harc istene. Ő üdvözli a halott hősöket a Valhallában, és minden éjjel megvendégeli őket olyan vadkan húsával, amely soha nem fogy el, és bőséges mézsört isznak hozzá. A harci lakománál valkür-ök szolgálják ki Ódhinnt és a hősöket. Ebben a minőségében Ódhinn igen hasonlatos a kelták főistenéhez, Daghdához, akinek egy csodás üstje volt, amiből soha nem fogyott ki az étel, és senki nem mehetett el mellőle kielégíthetetlenül. Daghdát úgyszintén hitték az alvilág istenének is. Ódhinnről azt tartották, hogy híres vendégszeretetének más célja is van: így gyűjti a hősi, nemes halottakat a végső csatához, amikor majd életre-halálra küzdenek a Ragnarök elkövetkeztekor. Ezeket a harcosokat Ódhinn kiválasztott bajnokai, az einherjar-ok vezetik majd. A bajnokokat az ábrázolásokon általában meztelenül ábrázolták, majd a 7. századtól kezdve aranyozott csatok borították őket. Ódhinn bajnokai berserkr düh-vel küzdöttek, fegyverük kard és lándzsa volt.

Ódhinn leghűségesebb, leghősiesebb követői, vezérei között fegyvereket szokott szétosztani. Így például Sigmund, "a Volsung" tőle kapta csodálatos mágikus kardját, a Gramot. Ódhinn maga vágta bele a kardot egy fa törzsébe, mely a csarnok középső oszlopát képezte, hogy csak az a fiatal hős húzhatja ki azt, aki Ódhinn kegyét elnyerte.

Erőteljesen hasonlít ez a motívum a kelta Artúr-mondakörre, ahol Excaliburt egy sziklából húzza ki Artúr, a jövőd király. Sigmundból is király lesz, hatalmas és híres, fia pedig nem más, mint Siegfried, a Nibelungiádok hőse. Sigmund maga számos dicső tettet vitt végbe Ódhinn nevében, ezért mikor az isten úgy döntött, hogy itt az ideje, hogy Sigmund csatlakozhasson hű harrcosaihoz a Valhalla csarnokaiban, önmaga ment el Sigmundért. Magas, félszemű férfi képéhez, köpenyben és széles karimájú kalapban találkozott Sigmunddal a csatamezőn, és saját lándzsájával pozdorjává zúzta a csodakardot.

Ódhinn lándzsája a Gungnir, mely a győzelmet hozta a csatákban. Ez az a lándzsa, mellyel átdöfte magát áldozatul, mikor az Yggdrasil ágairól csüngött fejjel lefelé, hogy a rúnák titkát megszerezze. Ódhinnnak számos más varázstárgya is volt, így például Draupnir, az aranygyűrű. A harcosok nyaka körül viselt gallér utalt Ódhinn gyűrűjére, és mutatta, hogy híven szolgálják az istent. Ódhinn gyakran osztott szét követői között gyűrűket is.

Ódhinn a csatákban nemcsak a hősök végzetéért és a csata kimeneteléért volt felelős, hanem az ellenfélre is képes volt bénító félelmet bocsátani, ezért harcosai gyakran fohászkodtak hozzá. A csatákba elküldi szolgálólányait, a valküröket, hogy segítsenek elnyerni a győzelmet, és vezessék

a harcosokat a csatába.

Ódhinn köpenye kékebb, mint a tenger vize, és a magas ég kárpitja. Rajta vert aranyból készült csillagok fénylenek, hogy mutassák az utat az utána vágató vad harcosoknak. Hátasa a csodálatos Sleipnir, a szürke színű, nyolclábú ló, a leggyorsabb ló a világon. Amikor rajta lovagol, teljes harci díszben, arany sisakban jelenik meg. Lovát tél közepén, a napforduló után, a leghidegebb téli napokon nyergeli fel, hogy a következő tizenkét napon és éjszakán át bekalandozza vele a világot.

Amerre a vad martalócok lovascsapata áthalad, ott égháború dühöng, jeges szél dudál, embervérre szomjazó farkasok ordítanak, évszázados tölgyek és fenyőóriások repednek ketté a kemény fagy szorításában. Az emberek pedig visszahúzódnak kunyhójuk belsejébe.

De amikor tizenkettedszer fordul a nap és a tizenkettedik éjszaka a tizenharmadik napfelkeltébe torkollik, akkor egyszerre békesség költözik a hómezők fölé, mert Ódhinn, martalócai élén visszatér otthonába, a Valhallába, hogy onnan uralkodjon tovább emberek és istenek fölött. Ódhinnt a harcosokon kívül gyakran valkürök és hollók kísérik. Két tanácsosa két fekete holló, Hugin és Munin, Gondolat és Emlékezet.

A Valhalla kellős közepén egy aranyból öntött, finom díszítésekkel kicifrázott trón áll. Ezen a trónon ül Ódhinn, az egyszemű uralkodó. Másik szemét akkor vesztette el, mikor zálogba adta Mimirnek, az Yggdrasil gyökereinél folyó forrás szellemének, aki cserében Ódhinnnak adta a jövőbelátás tudományát. A megmaradt szem fényessége azonban vetekszik a deleőn álló és hetedmagával tűző napkorong vakító világosságával.

A trón előtt két farkas örködik, Ódhinn lábaihoz bújva. A két farkas-testőr vicsorogva, vérben forgó szemekkel vigyázza a hadak urának tetteit és álmát.

Ódhinn részleges alakváltásra is képes. Lelke sassá képes változni, ebben az alakjában a világfán üldögélve az egész világot belátja. Teste eközben úgy hever, mintha aludna, lelke pedig sas vagy más madár, vadállat, hal vagy sárkány alakjában utazik.

Ódhinn szent fája az Yggdrasil, a világmű. A név jelentése: Ygg lova. Ez Ódhinn másik is neve volt. Ódhinnt ezért a lovasok védnökének tartották. Ugyanakkor ő volt a hajósok patrónusa is, ebben a szerepkörében a görög Poszeidónnak volt megfeleltethető, akinek szent fája szintén a mű volt. Ódhinn ennek a világműnek az ágairól csüggött fejjel lefelé kilenc napon át, saját lándzsájától átdöfve, hogy megszerezhesse a rúnák titkát. Ennek az áldozatnak az emlékére az Ódhinnnak szentelt állatot pl. Uppsalában rendszerint felakasztották, és egyidejűleg szíven szúrták egy lándzsával. Mivel a világmű, amin Ódhinn függött, az ő lova volt, ezért a skandinávok az akasztófát még ma is az "akasztott ember lovának" nevezik. Ódhinnhoz, mint az oldás és kötés urához illő jelkép a kötélhurok; már Varunát, Ódhinn ősi iráni előképét is ábrázolták kötélhurokkal. Az a szokás, hogy az árulókat akasztófára és egyidejűleg kibevezésre

ítélték, szintén az Ódhinn-nak bemutatott emberáldozatokra vezethető vissza. Ódhinn mérlegre dobja a múltat, látja a jelent és ismeri az eljövendő idők titkait. Semmi sem marad rejtve előtte. Még azt is tudja, amit a többi istenek még csak nem is sejtének, hogy nemcsak az emberek napjai vannak megszámlálva, hanem az isteneké is. Ódhinn törvényeit aranytáblákra rója.

Ódhinn hites felesége és örök szeretője Freya, a szerelem istenasszonya, Ódhinn kilenc leányának, a valküröknek anyja.

A csikunggolyók

A természetes gyógymódok a világ számos országában – keleten és nyugaton – ma már teljes létjogosultságot élveznek. A természetgyógyászat rengeteg olyan gyógyeljárást tett népszerűvé, melyeknek az eredete a régmúlta nyúlik vissza. Ezek közül is kiemelkedőek az ősi Kínából származó és ott ma is a modern orvoslás eszköztárával egyenrangúan alkalmazott gyógymódok. Ilyen elsősorban a tűszúrásos eljárás, az akupunktúra, és ennek egy szélesebb körben alkalmazott változata az akupresszúra, mely az akupunktúrás pontoknak nyomással történő ingerlése. Amikor a nálunk is közismert gyógygolyókat, illetve a csikung golyókat a tenyerünkben görgetjük, valójában a kézakupresszúra különleges változatát végezzük.

Kínában nincs általánosan használatos neve az ilyenfajta golyóknak. Hol csak tie-csiunak, vasgolyónak nevezik, hol a kőgolyót csiensen-csiunak, testerősítő, roboráló vagy egyszerűen gyógygolyónak. Magyarországon néha csien golyónak hirdetik a csiensen szóból rövidítve. Német nyelvterületen az ősi kínai gyakorlatrendszer nyomán csikung (hivatalos kínai „pinjin”-átírásban: qigong) golyónak hívják, amelyben a csi (qi) szuszt, életerőt, a kung (gong) gyakorlatot jelent. Úgy tűnik, Európaszerte ez az elnevezés honosodik meg, így célszerű ezt használni.

A tenyérnek golyókkal történő masszírozása azon a felismerésen alapul, hogy a talp és a kéz egyes területei energiapályák, ún. meridiánok révén kölcsönhatásban állnak a szervezet különböző részeivel. Ezek ingerlésével tehát hatni lehet az egyes szervek működésére. A csi, azaz az életenergia minden egészséges ember szervezetében szabadon, akadálytalanul kering a zárt energiapályákon (energiacsatornákon, meridiánokon). A kínai filozófia szerinti két pólusnak (jin és jang) megfelelően hat-hat főmeridián van, melyek párosával helyezkednek el a két testfélen. A belsőszerveinkkel kapcsolatos meridiánok a következők: tüdővezeték,

szívvezeték, szívburok-vezeték (a „vérerek ura”), a gyomorvezeték, a vastagbélvezeték, a hólyagvezeték, a vesevezeték, a hármasmegítő-vezeték, epehólyag-vezeték és a májvezeték. Ha a meridiánokon történő energiaáramlásban bármiféle zavar áll be, ez megbontja a harmonikus egyensúlyt, és betegséget okoz. Efféle egyensúlyzavarokat az időjárás-változástól kezdve a sérüléseken át egészen a helytelen táplálkozásig, a tartós testi és lelki megerőltetésig sok minden előidézhet. Ilyenkor a cél tehát az, hogy az energiák egyensúlyát helyreállítsuk, az energiaáramlási akadályt elhárítsuk és az energiát a megfelelő helyre irányítsuk. Erre az energiaáramlásra, csire hat az akupunktúra, az akupresszúra, illetve a csikung golyókkal való masszírozási technika is.

Eredetileg ezek a golyók fából készültek, majd amikor rájöttek, hogy gyógyhatásuk van, elkezdték őket jadeszobából és acélból készíteni. Később az acélgolyóba egy belső kisebb golyót is építettek, ez kellemes, dallamos hangot ad, és vibrációt kelt, amelynek szintén szerepe van a test szöveteinek ingerlésében. Gyakran különféle jelképeket helyeznek el rajta, például a yin-yang (jin-jang, a női-férfi princípium harmóniájának jele) jelét, vagy a sárkányt és a tigrist, ami ugyanezt a két erőt szimbolizálja. A harmónia jelképe a két tökéletesre csiszolt gömb. Forgásuk, akár az élet forgása, úgy mozgatjuk kezünkben, akár Isten mozgat bennünket tenyerében.

A csikung golyók használatához megfelelő belső hozzáállásra van szükség. Tehát először mindenkinek magát kell meggyőznie a golyóterápia hasznosságáról, s csak azután várhat eredményt tőle. Ebben sokat segít a kínai felfogás, életszemlélet ismerete és megértése. Akárcsak a csikung, a golyókkal végzett gyakorlat is olyan technika, amely – miközben a csit aktivizálja - a testet-

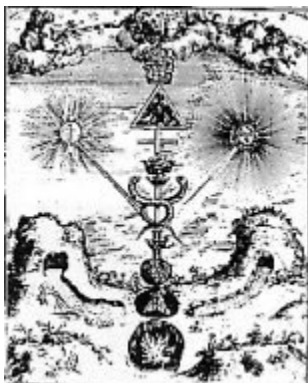
lelket erősíti, az egész szervezetet mozgósítja. A golyók görgetésekor élettanilag az történik, hogy a tenyér egyes pontjainak ingerlésével hatást gyakorolunk a tőle távol eső belső szervre, mivel a kéz reflexzónái gyakorlatilag minden szervvel kapcsolatban állnak.

Eleinte a gyakorlatokhoz hiányzik a biztonság, a koordinált kézmozgás, a golyók folyamatos görgetése nem megy egykönnyen. A kezdeti rutin megszerzése után a golyókat különböző módon lehet a tenyérben görgetni: lehet az óramutató járásával egyezően és fordítva, lehet úgy, hogy közben a két golyó felülete folyamatosan érintkezik, de úgy is, hogy soha nem érnek egymáshoz. Lehet különböző kéz- és kartartásokban is végezni a gyakorlást, a lényeg az, hogy nagyjából azonos mértékben gyakoroljunk mindkét kezünkkel és nagyjából azonos ideig végezzük a szimmetrikus görgetéseket.

Napi kétszer félórás golyójáték csökkenti a fáradékonyságot, megnyugtat, kellemes közérzetet biztosít. Ezenkívül növeli az emlékezőtehetséget, minden szerv működését kedvezően befolyásolja, az egészséget helyreállítja, illetve fenntartja.

- Maya -

Az alkímia titka: a VITRIOL.

A misztikus úton haladók a tudat különböző aspektusait nem úgy tekintik, mint rétegeket, melyeken keresztül kell átszeli magukat, hanem mint egy folyót, mely egyre mélyebb szinteken hömpölyög. Objektív tudatunk öt érzékszervétől kezdve a szubjektív tudat mentális, pszichikus és spirituális érzékeléséig egységes egésznek tekintjük őket, melyek egyaránt fontosak, mivel mindegyikük a lélek-személyiséget tükrözi.

Az ösztönös tudatosság állandó mozgása, az állandó értékelés, a beáramló információhalmaz örökös értékelése olyan mint egy beáradó folyó hömpölygő áradata. Soha sincs benne csend, csak az alvás állapotában. Nincs belső tudati csend, csak nagyon kevés emberben. Ennek nem maga az átlagember az oka, hanem a jelenlegi létmód, amely arra kondicionálja az emberi tudatot, hogy állandó kérdezz-felelek játékot játsszon a külvilággal. A gyerekeket gyerekkoruk óta arra tanítják, hogy felismerjenek, értékeljenek, válaszoljanak, cselekedjenek. Egy átlagember fejében nagyobb forgalom van, mint a legvadabb kereszteződésben. (Természetesen, hiszen két világ kereszteződésén található a felszínes emberi tudatosság.) Ezt a belső párbeszédet kell felfüggeszteni, ezt az állandóan hömpölygő folyamatot kell leállítani. Ezt nevezi a kabbala a Jordán Megfordításának.

A felszínes tudatot elhalgattatni nagyon nehéz, hiszen a testi ingerek állandóan bombázzák. Ezért mintegy vissza kell, hogy vonuljon önmaga termeibe; hermetikusan el kell, hogy zárja magát a külvilágtól. Hiszen az univerzális oldószer (menstruum universale), az Alkaheszt is ugyan ezt teszi. Az Alkaheszt ugyanis az amely az alkímia legalacsonyabb elemét, a Sal-t (a sót, a földet, a testet) megoldja. Az Alkahesztnek, az univerzális oldószernek, mely minden ember hömpölygő Jordánját felszárítja, a meghatározása a következő volt: VITRIOL.

Ez egy notarikon: *Visita Inferiora Terrae Rectificando Invenies Occultum Lapidem*. Azaz: le kell szállni a föld mélységeibe, tökéletesedni kell és így lehet megtalálni a rejtett követ. Ez tehát magának az egész alkímiai processzusnak a leírása. Aki ezt megérti, magába fog tudni szállni. Aki pedig túl erősen old, azaz szét-old (dissolve), ahelyett, hogy meg-oldana, annak tudata sohasem lesz újra épp.

Áttekintés a görög istennő- és istenháromságokról

Az egyik legősibb mítosz szerint a legelső hármasság a fekete szárnyú Éj, Erósz anyja, aki három alakban mutatkozott meg: Éj, Rend és Igazságosság.

Amikor Kronosz meggyilkolta Uránoszt, annak sebéből néhány csepp vér hullott a Földre, így született meg a három Erinnüsz - Alektó, Tisziphoné és Megéra. Ők az a három fúria, akik az apagyilkosságot és az esküszegést torolják meg. Az Ereboszban laknak, és az a dolguk, hogy meghalgassák a halandók panaszait, hogy megbüntessék a gaztetteket. Külsőleg kígyóhajjú, kutyafejű, szénfekete testű, denevérszárnyú, vérben forgó szemű vénasszonyok. Rézszöges korbácsukat lóbálják, és áldozataik szörnyű kínokkal pusztulnak el. Mivel társalgás közben nem volt tanácsos kimondani a nevüket, ezért rendszerint Eumeniszeknek ("nyájasak") nevezték őket. Szelídebb változatuk a három kőrismifia, akik szintén ugyanebből a vérből születtek.

A három fehér ruhás, egymástól elválaszthatatlan Moira: Klóthó, Lakheszisz és Atroposz. Az élet fonálát Klóthó fonja orsóján lenből, Lakheszisz méri ki mérőrúdjával a hosszát, Atroposz pedig elvágja ollójával. Az emberek élettartamát azonban Zeusz dönti el, a Moirák csupán az ő akaratát teljesítik be. Dephoiban azonban csak két Moirát tiszteltek, a Születést és a Halált. Ezzel szemben Athénban a legidősebb Moirát, Klóthót Aphrodité Urania néven tisztelték. Danaé is Holdistennőhármasság, a Linda, Kameira és Ialüsza nevek valószínűleg a Inodeusa ("lenfonállal kötő"), katamerizusa ("felosztó") és ialemistria ("jajgató nő") rövidített alakjai, és valójában a három Moirával azonosak. Kréta szigetén Katreusznak (Minosz legidősebb, életben maradt fiának) három leánya alkotott Holdistennőhármasságot a Danaidákhoz hasonlóan: Aeropé, Klümené és Apémoszüné.

Eredetileg a Múzsák ("hegyi istennők") is hárman voltak, ők az istennőhármasság orgaisztikus megjelenési formája. Hésziodosz szerint a Földanya és a Levegő leányai.

Thetisz, Amphitrité és Néreis is Holdistennő-hármasságok, mint a tenger úrnőjének három különböző melléknevei. Amphitrité egyes mítoszokban Poszeidón felesége lett, gyermekei pedig szintén hármasságot alkotnak: Tritón a szerencsét hozó újhold, Rhodé az aratáskor látható telihold, Bentheszikümé pedig a veszedelmes fogyó hold.

Maga Athéné is eredetileg istennőhármasság volt. Majd középső alakját, a nimfaistennőt "elvesztette", és az ezzel az alakkal kapcsolatos mítoszokat Aphroditéra, Oreithüiára, illetve Alkipére ruházták át. Ezután Athénének két alakja maradt: a kecskebőr ruhás szûz, a háború istennője, illetve a banya, aki a jóslatokat sugallta, és pártfogolta a művészeteket. Banya alakjában egy bagoly és egy holló kísérté.

A Graiak szintén hárman voltak, ezeknek a szépséges, hattyú alakú teremtetéseknek születésüktől fogva ősz a hajuk, és hármuknak összesen egy szemük és egy foguk van (bár egyesek szerint ez téves következtetés egy régi kép alapján). Nevük Enüó ("harcias"), Pempfredó ("darázs") és Deinó ("félelmetes"). Ők egy régebbi Athéné-hármasságot képviselnek, a hirtelen pusztító képében. A három Graia Dodone városában a Földistennő (a Banyá) hármasságaként szerepelt. A graiki szó jelentése: a "Banyá tisztelői". Egyes feltételezések szerint ebből ered Görögország ősi neve is - Graikia.

Hekaté is önmagával alkotott istennőhármasságot eredetileg. Erre utal három feje, az oroszlán-, a ló- és a kutyafej. Hívői három út találkozásánál végezték istentiszteleteiket hozzá.

Koré, Perszephóné és Hekaté is a Holdistennőhármasságot jelképezték. Koré a zöld vetés, Perszephóné az érett kalász, Hekaté pedig a learatott gabona istennője. Az érett anyaistennő általános neve azonban Démétér volt, Korét pedig elnevezték Perszephónénak, így kissé zavaros átlátni a viszonyaikat.

Démétér más hármasságban is szerepel. Amikor Démétér kereste elveszett lányát, találkozott Eleuszisban Keleosz király sánta lányával, Iambével, aki tréfás, pajzán versekkel próbálta vigasztalni a szomorú istennőt, a szárazdajka, Baubó pedig elővarázsolta neki fiát, Iakkhoszt. Iambé és Baubó azoknak a jambikus mértékű, pajzán daloknak is megtestesítői, amelyeket az Eleusziszi Misztériumokon énekeltek. Iambé, Démétér és Baubó ugyanakkor együtt alkotják a szűz-anya-vétség hármasságát.

A prehellén istennőhármasság ezzel szemben Héra, Démétér és Koré, akiket a hellén istenhármasság, Zeusz, Poszeidón és Hádész vesz feleségül.

A három Heszperisz - Heszperé, Aiglé és Erütheisz - abban a messze nyugaton fekvő gyümölcsösben alkozik, amelyet a Földanya ajándékozott Hérának. Egyesek szerint ők az Éjszaka leányai, mások szerint Atlas és Heszperisz gyermekei. Közismert volt gyönyörű énekhangjuk.

Troizént három város alkotta meg, ezeknek nevei egy matriarchális naptári hármasságot adnak: antheia ("virágos"), a Tavasz Istennője, Hüpereia ("a fent levő"), a Nyár Istennője, és Pittheia ("fenyőistennő"), az Ősz Istennője. Ez a hármasság Themisz istennőhármassággal azonosítható, akinek Pittheusz emelt oltárt.

Nemcsak a női, hanem a férfi hármasságok is jelentőséggel bírtak. A legnépszerűbb férfighármasság Zeusz, Poszeidón és Hádész, akik közös erővel megdöntötték apjuk, Kronosz uralmát. Zeusz uralja az eget, Hádész az alvilágot, Poszeidón a tengert, a Földet pedig három egyenlő részre osztották maguk között.

Poszeidón más szempontból is a hármas szám ura. Háromágú szigonyt tart a kezében. Felesége, az előzőekben említett Amphitrité - kinek neve önmagában is a "harmadik elemet", azaz a tengert jelenti - három gyermeket szült neki.

A hármas Dionüszosz szent száma is. Három szent állata az oroszlán, a bika és a kígyó, mint a három részből álló naptári év évszakai. Télen született kígyó alakban, tavasszal oroszlán lett belőle, és a nyári napfordulókor, mint bikát, kecskét, vagy szarvast ölték meg és falták fel. E három állat testesül meg egyként a khimeira alakjában.

Pittheusz Troizénben uralkodott, ő emelt oltárt Themisz istennőhármasságnak, ő maga pedig három fehérmárvány trónuson uralkodott, két másik polgár társaságában. A Troizén név maga valószínűleg a tridón hedzomenón, "a három ülő (városa)" megrövidült alakja, mely innen származik.

A nagy hős, Thészeusz alakja is hármasságot foglal magába. Úgy tűnik, három ilyen személy létezett: egy troizéni, egy marathóni és egy lapitha földről való. E három személy alakja csak az. i.e. 6. században olvadt össze egyé.

Fáistine - a druidák jóslási módszerei

Jóslási formák (Fáistine)

A druidák négy jövendölési formát gyakoroltak. Az egyik, a legismertebb az **Imbas Forosna** ("a bölcsek ihlete"), melynek során a druida elfogyasztotta bizonyos állatok húsát, majd rituális fohászok után álomba merült, és jósálmot látott.

A másik jövölátó forma a **Teinm Laeghda**, mely tulajdonképp egy adott helyzetre való versalkotás, a "vers feltörése", oly módon, hogy "érzés alapján" megkapja a gyakorló a helyes verssorokat, bennük a megoldással.

A harmadik módszer a **Dichetal do Chennaib**, ez a legkevésbé ismert forma. Valószínűleg azt takarta, hogy a gyakorló megérintett botjával egy személyt, vagy kézbe vette annak egy tárgyát, és a fohászok után megismerte a személynek és a tárgynak a múltját és jövőjét.

Végezetül negyedik módszer az **oghamjóslás**, melyhez kis pálcikákat alkalmaztak, melyeket egy, a Fionn-pajzsot szimbolizáló lapos tárgyon vetettek ki.

Az Ogham elsajátítása

Az Ogham jósláshoz - és az Ogham bármilyen felhasználáshoz - meditációban kellett bejárni az egyes "helyeket", az Ogham világait. Ehhez volt használatos a korábbiakban megismert Leabaidh lánlaidhí. A tanuló, miután megértette az adott Ogham-jel összes aspektusát, lefeküdt az erre alkalmas helyre (általában kőágyakat használtak erre a célra) egy elszigetelt szobában, és meditációban bejárta a jelet, megismerve annak teljességét. Az ezt követő napon tudatosan felidézte az

összes megtudott ismeretet, és csak utána haladhatott tovább a következő jel megértésében. Ennek a technikának egy magasabbrendű változata a Fionn kereke.

A meditációnak egy másik formája az, amikor az adott Ogham jelet a hozzá tartozó fa ágaiból, gyökereiből, leveleiből létrehozta a tanuló, mint egy művészeti alkotást, koncentrálna közben a jelentésre - majd az elme vándorútra indult, és ösztönösen ráérezett a szükséges aspektusokra. Eközben az Oghamot tulajdonképp entitásként kezeljük; a jeleknek saját egyénisége, története van.

An Fhirinne in aghaid an tSaoil - Igazság a Világ ellen

"Mi édesebb, mint a mézsör? - A belsőleges beszélgetés. (Ifin)

Mi feketébb, mint a Holló? - A halál. (Idad)

Mi fehérebb, mint a hó? - Az igazság. (Luis)

Mi forróbb, mint a Tűz? - Az ihlet. (Tinne)

Mi értékesebb, mint az arany? - Az erő. (Duir)

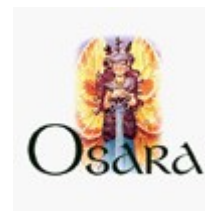
Mi gyorsabb, mint a Szél? - A gondolat. (Saile)

Mi élesebb, mint a kard? - A megértés. (Coll)

Mi mélyebb, mint a Tenger? - Az örökkévalóság. (Quert)

Mi hosszabb, mint az élet? - Az újjászületés. (Nuin)"

Ezek a gondolatok segíthetik a tanulót, miután bejárta az egyes Ogham-világokat, hogy felfedhesse közöttük a mélyebb összefüggéseket.

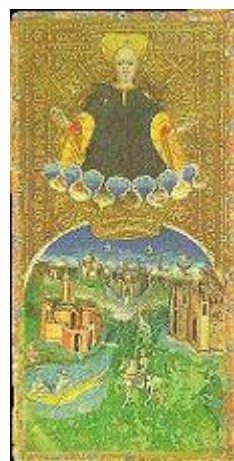

A Visconti-Tarot története - 1. rész

A Visconti kártya a Tarot történetének egyik legfontosabb fejezetét képezi. Ez a legrégebbi, ismert Tarot, és archetípusai - melyeket feltehetőleg korábbi verziók inspiráltak - a később, népszerű Marseilles Tarot alapját képezték.

Másik érdekes, történelmi eleme ennek a paklinak a kapcsolat a kártyák és eredeti tulajdonosaik között. Két dinasztiáról van szó, akik a XIII. századtól kezdve uralták Lombardiát. A kutatások szerint némely lapok tulajdonképp eme két család, a Visconti és a Sforza egyes tagjainak portéi.

A következőekben sorra vett három Visconti pakli az a három, mely a következő hat évszázadban a legjobb állapotban maradt fent, épp ezért ezek a leghíresebbek. Stuart Kaplan, a Tarot-kutató azonban 15 különböző paklit fedett fel a "Visconti csoport" tagjaként, melyek könyvtárakban, múzeumokban és magángyűjteményekben találhatóak. Ezeknek a kevésbé ismert pakliknak azonban sajnos alig néhány kártyalapja maradt fent. A három leghíresebb Visconti-Tarot a Brera-Brambilla Visconti (48 fennmaradt lap), a Cary-Yale Visconti (67 fennmaradt lap egyéb elnevezései: Visconti di Modrone, vagy Gonzaga) és a Pierpont-Morgan Bergamo Visconti-Sforza (74 fennmaradt lap - egyéb elnevezései: Colleoni-Baglioni a Bergamo-i gyűjtemény után, Carrara, Bembo).

Az első ezek közül a Brera Művészeti Galériában, Milánóban található, ez G. Brambilla gyűjteményéből került elő 1900 körül. A második a Yale Egyetem Könyvtárának tulajdona, a harmadik példányból pedig 35 lap a New York-i Pierpont-Morgan Könyvtár birtokában van, a maradék 39 lap pedig összesen négy gyűjteményben van (kettő Bergamo-ban, egy a Carrara Akadémián, és egy magángyűjteményben).

A Nagy Arkánium és az udvari lapok háttere arany, a Kis Arkánium háttere az első két említett Tarot esetében ezüst, a harmadiknál világossárga. A Pierpont-Morgan kártyák mérete kb. 85 x 175 mm, a Brera-Brambilla paklié majdnem ugyanekkora, 80 x 178 mm, a Cary-Yale Tarot még nagyobb, 90 x 190 mm.

A családok háttéréről meglehetősen sok történelmi adat létezik. A Viscontik családja a XI. századig Lombardia kisnemeseinek körébe tartozott az észak-itáliai régióban. Eredeti nevük nem ez volt, az 1200-as évek első felében változtatták meg. Az első híresebb családtag, Ottone Visconti (1207-95) Milánó érseke volt. Miután riválisaik, a Della Torre család felett győzedelmeskedett, jelentős hatalomra tett szert, melyet később unokaöccse, I. Matteo (1250-1322) kezeibe adott tovább, ki Milánó Lordja lett. Ez volt a kezdete a dinasztia terjeszkedésének, és ezután 150 éven keresztül virágzott.

Egyik tagjuk, Filippo Maria Milánó hercege lett. Az ő idejében fonódott össze a család története a Sforza famíliáéval, miután a herceg legidősebb, törvénytelen leányát, Bianca Mariát Francesco

Sforza vette nőül.

Maga a Visconti Tarot a XV. század közepén készülhetett, a kutatók feltételezése szerint olyan különleges alkalmakra, mint például egy esküvő vagy egy évforduló. A Cary-Yale Tarot Szeretők lapján egy pár látható, akik kanopuszedényt tartanak kezeikben. A kapnuszokon a Visconti kígyóval és a Savoy-ok fehér keresztjével ellátott pajzs található, mely könnyen utalhat Filippo Maria Visconti-ra, és második feleségére, Savoyai Máriára. A Pierpont-Morgan pakli Szeretők lapja pedig minden kétséget kizáróan Francesco Sforzát és Bianca Maria Viscontit ábrázolja, akik 1441-ben tartották kézfogójukat. A Cary-Yale, a harmadik pakli ugyanezen lapját megvizsgálva lehetséges, hogy Francesco Sforza fiát, Galeazzo Mariát ábrázolja, és annak menyasszonyát, Savoyai Bonát, házasságkötésükre 1468-ban került sor. Ezeket a dátumokat így a különböző paklik lehetséges keletkezési idejének is tekinthetjük.

A Visconti családra utaló egyéb jelek a kártyákon:

a birodalmi sas

a hercegi korona

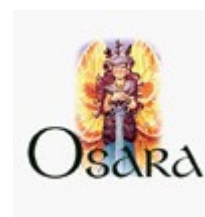
a családi mottó

a Nap

Az alacsonyabb nemesség soraiba tartozva a Sforzáknak kevesebb számú jelképük volt: a három, egymásba fonódó gyűrű és a hexagonális szökőkút fellelhető az egyes lapokon. Miután azonban a milánói hercegséget elnyerte, a Sforza család is használta a Visconti címer néhány elemét, például a sast és a kígyót. Kevés kártyán Szent Márk velencei oroszlánja is megjelenik, annak a napnak az emlékezetére, amikor Francesco Velence oldalán küzdött a harcokban. A művészeiről keveset tudunk. Neveik nem jelennek meg semmilyen írásos feljegyzésben, és sem aláírás, sem monogram nem található a lapokon. A képeket más művészeti alkotásokkal összehasonlítva azonban néhány művész neve szinte biztosra vehető, ezek: Bonifacio Bembo, Antonio Cicognara, Marziano da Tortona, a Zavattari család (leginkább Francesco Zavattari), kik mind a XV. századi Lombardia neves festői voltak. Közülük a legismertebb Bomba, a Sforza család udvari festője.

Folytatása következik.

Könyvajánló

Osara LaMort: Napút az istenekhez

"Egyiptom és meséje a mai napig izgalmas kutatási téma a régészek, történészek, kutatók számára. Kifogyhatatlannak tűnő gazdagsága, titkai számos kalandor, felfedező és tudós képzeletét mozgatták meg az idők folyamán. Ugyanakkor mágikus kultúrája kimondhatatlanul értékes és időtálló, a mai kor ezoterikus világszemléletét rengeteg bölcs tanítással képes gazdagítani.

Napjainkban, amikor az emberek érdeklődése egyre inkább a belső útkeresés felé fordul, különösen fontosnak vélem megismernünk a saját korában az ismert világ legmeghatározóbb mágikus irányultságát, mely az atlantiszi örökségből táplálkozott. Ennek a célnak megfelelően, az útkeresők mindent elszóró tudásvágyának szentelem ezt a könyvet."

A szerző könyvében a mai világ ismeretanyagával gazdagodva repíti vissza az olvasót Egyiptom évezredekkel ezelőtt virágzó korába. Salamon hetes pecsétjéhez hasonlóan egy kicsit magasabbról, egy külső nézőpontból bölcsen tekint az egyiptomi hitvilágra és mágikus kultúrára, sok esetben összehasonlítva azt más mitológiák és mágikus rendszerek odaillo részeivel. Aprólékos részletességgel ismerteti valódi egyiptomi mágikus rítusokat.

